

податків та зборів, так і на міжнародному рівні. В українському законодавстві питання подвійного оподаткування врегульовано достатньо повно, але з розвитком євро інтеграційних процесів потребує постійної доробки та оперативного узгодження.

Література

1. Податковий кодекс України від 02 груд. 2010 р. № 2755-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2755-17/ed20200101> (дата звернення: 12.04.2020).

2. Бабін І.І. Податкове право України: навч. посіб. Чернівці: Чернівецький нац. ун-т, 2012. С. 218-238.

3. Юридична енциклопедія: у 6 т. Т. 6. Подвійне оподаткування. Київ: Українська енциклопедія ім. М.П. Бажана, 1998-2004.

4. Устинова І.П., Мединська Т.В. Міжнародна практика усунення подвійного оподаткування. *Наукові праці Національного авіаційного університету. Серія: юридичний вісник «Повітряне і космічне право»*: зб. наук. пр. Київ: НАУ-друк, 2017. Вип. 3 (44). С. 75-81.

УДК 347.85 (043.2)

Миронець О.М., к.ю.н.,
Сокольвак В.Ю., Кононенко А.С., студентки,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ У МІЖНАРОДНОМУ КОСМІЧНОМУ ПРАВІ

У такій галузі міжнародного права як космічне особлива увага приділяється відповідальності за шкоду, заподіяну космічними об'єктами, яка спричинена великою небезпекою, яка виникає під час здійснення космічної діяльності, і як наслідок – можливістю заподіяння матеріальних збитків іншим державам, їх юридичним та фізичним особам [2].

Для врегулювання було створено та прийнято конвенцію про «Про міжнародну відповідальність за шкоду, завдану космічними об'єктами» ще у 1972 році. Відповідно до цієї конвенції, держава, що запускає свій космічний об'єкт, несе абсолютну відповідальність за виплату компенсації за шкоду, завдану ним на поверхні землі або повітряному судну в польоті. Слід також зазначити, що сторонами будь-яких міжнародних космічних договорів є виключно держави та міжнародні організації. Лише вони мають право їх укладати. Тому, можна ствердити, що будь-яка держава, яка є учасницею вказаної вище конвенції, наділена правом пропонувати поправки до цієї конвенції. Поправки набувають чинності для кожної держави-учасниці Угоди, що приймає ці поправки, після прийняття їх більшістю держав-учасниць Угоди, а згодом для кожної з решти держав-

учасниць Угоди в день прийняття нею цих поправок [1; 3].

Конвенція про реєстрацію 1972 року передбачає, що кожна держава, яка запускає космічний об'єкт, заносить інформацію про це до відповідного національного реєстру, і робить повідомлення Генеральному секретарю ООН у найближчий час. Проте, трапляються не надто приємні ситуації з космічними об'єктами, то у Конвенції «Про міжнародну відповідальність за шкоду, завдану космічними об'єктами» передбачені зобов'язання, які узагальнюють як абсолютна відповідальність, для кожної країни. Відступ від принципу абсолютної відповідальності, про яку зазначено у конвенції, може допускатись у ситуації, коли космічному об'єкту однієї держави, особам чи майну на борту такого космічного об'єкта заподіяна шкода космічним об'єктом іншої держави поза поверхнею Землі. У такому випадку, відповідно до ст. 3 «Конвенції про відповідальність», держава, космічний об'єкт якої заподіяв шкоду, буде нести відповідальність, якщо шкода була заподіяна з її вини або вини осіб, за яких вона несе відповідальність. Також виділяють ще два особливих випадки: якщо дві або більше держав спільно проводять запуск космічного об'єкта, вони несуть солідарну відповідальність за будь-яку спричинену шкоду; якщо одна з держав, яка здійснювала запуск, виплатила компенсацію за шкоду, вона має право регресної вимоги до інших учасників спільного запуску. Солідарна відповідальність передбачає собою можливість укладення угоди про розподіл між собою фінансових зобов'язань [3; 1; 2].

Держава, якій заподіяна шкода, може висунути державі, яка здійснювала запуск, претензію про компенсацію за заподіяння такої шкоди. Претензія щодо компенсації за шкоду подається запускаючій державі дипломатичними каналами. Якщо ж держава не підтримує дипломатичних відносин з відповідною державою, вона може звернутися до іншої держави з проханням подати її претензію цій запускаючій державі або якимось іншим чином репрезентувати її інтереси на основі цієї конвенції. Також є можливість подати претензію через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй за умови, що як держава-позивач, так і запускаюча держава є членами Організації Об'єднаних Націй. Претензію щодо компенсації за шкоду може бути подано запускаючій державі не пізніше, чим через один рік з дати заподіяння шкоди або встановлення цієї держави, що несе відповідальність за запуск [2].

Комісія з розгляду претензій створюється у випадку недосягнення врегулювання претензії дипломатичним шляхом. Вона складається з трьох членів: один призначається позивачем; другий – відповідачем; третій (голова Комісії) – спільно двома сторонами. Якщо сторони не можуть спільно обрати голову Комісії, будь-яка з них має право звернутися до Генерального секретаря ООН з проханням призначити таку особу. Основними завданнями Комісії з розгляду претензій є встановлення

обґрунтованості претензії про компенсацію та визначення суми компенсації, якщо вона підлягає виплаті. Рішення Комісії за домовленістю сторін може бути або остаточним та обов'язковим, або містити визначення рекомендаційного характеру, яке сторони розглядають у дусі доброї волі (ст. 19 Конвенції про відповідальність). Таке рішення або визначення має бути винесеним у максимально короткий строк, але не пізніше як через рік з дати її створення, якщо вона не вважатиме за необхідне продовжити цей строк. Після винесення рішення чи визначення Комісія передає завірену копію свого рішення чи визначення кожній зі сторін, а також Генеральному секретарю ООН [2; 1].

Отже, на міжнародному рівні закладено юридичний механізм правового регулювання відносин з приводу відшкодування шкоди, завданої космічними об'єктами. На разі питання про наявність аналогічного механізму на рівні кожної окремої держави залишається відкритим, а тому не втрачає своєї актуальності у зв'язку зі стрімким розвитком космічної діяльності й, відповідно, потребі її всебічного детального юридичного врегулювання.

Література

1. Конвенція про міжнародну відповідальність за шкоду, завдану космічними об'єктами від 29 бер. 1972 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_126 (дата звернення: 22.04.2020).

2. Репецький В.М. Міжнародне публічне право: підручник. Львів. 2-е вид., стер. К.: Знання, 2012. 437 с. URL: https://pidruchniki.com/1382032846749/pravo/vidpovidalnist_mizhnarodnomu_kosmichnomu_pravi (дана звернення: 22.04.2020).

3. Гурова А. Міжнародне космічне право: хто несе відповідальність за роботу приватних компаній. *Mind*. 14 лист. 2019 р. URL: <https://mind.ua/openmind/20204446-mizhnarodne-kosmichne-pravo-hto-nese-vidpovidalnist-za-robotu-privatnih-kompanij> (дана звернення: 22.04.2020).

UDC 336.719.2 (043.2)

Myronets O.M., PhD in Law,
Shyrkin V.T., Student,
National Aviation University, Kyiv, Ukraine

LEGAL PROTECTION OF BANKING SECRECY

The relevance of the theme due to the need for improving the legal framework of protection of restricted information, including banking secrecy, in terms of abuse of authorities' broad powers to obtain information.

The current legislation on Banks and Banking provides financial, tax, antitrust, and law enforcement agencies enough opportunities for information constituting bank secrecy. However, these rights for public bodies, storage, and